

Arrest

**nr. 38 188 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 9 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 29 oktober 2009 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, in hoofde van een EU-onderdaan/onderdaan van een kandidaat-lidstaat van de EU.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te T. op (...) 1960 en van Bulgaarse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart het Belgische Rijk te zijn binnengekomen op 1 september 2009 en dient op 3 september 2009 samen met zijn echtgenote, zijn zoon en diens partner een asielaanvraag in.

Op 29 oktober 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan/onderdaan van een kandidaat-lidstaat van de EU. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(...) A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Bulgaars staatsburger van roma origine, afkomstig uit Targovishte (Bulgarije). Daar woonde u samen met uw partner A.D.(...) en I.I.(...) en zijn partner A.E.(...).

In 1989 of 1990 vroeg u asiel aan in Duitsland. Na ongeveer twee jaar werd u van daar gerepatriëerd naar Bulgarije. Op 1 augustus 2008 vroeg u voor de eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 11 september 2002 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U was ondertussen al terug gekeerd naar Bulgarije.

Ongeveer drie jaar geleden werd uw zoon I.I.(...) ziek. Hij werd twee keer geopereerd, maar zijn toestand bleef verslechteren. Ondanks het feit dat jullie verschillende dokters in verscheidene ziekenhuizen raadpleegden, kreeg uw zoon nergens een behandeling. Er werden vier verschillende diagnoses gesteld, maar niemand trachtte uw zoon voor één van deze diagnoses te behandelen. U vermoedde dat dit kwam door jullie roma origine. Als u aandrong op meer uitleg of verder onderzoek werd u telkens weggestuurd. Bovendien moest u geld betalen aan de dokter of geld schenken aan het ziekenhuis om operaties en onderzoeken voor uw zoon te kunnen regelen, terwijl dit normaal gratis moet zijn op basis van de ziekteverzekering van uw zoon. Omdat u hoopte dat Belgische dokters uw zoon toch zouden kunnen behandelen en genezen, besloot u Bulgarije te verlaten.

Verder ondervond u zelf vanwege uw roma origine racisme en discriminatie. Dit zorgde er onder andere voor dat u geen werk vond en dat u regelmatig problemen kende met de politie van uw woonplaats.

Daarom vertrokken u en uw gezin op 30 augustus 2009 uit Bulgarije. Een kennis bracht jullie met zijn auto naar België, waar jullie op 1 september aan kwamen. Op 3 september 2009 diende u voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw identiteitskaart en documenten in verband met uw kleindochter I.(...). Verder legden u en uw gezin nog medische documenten betreffende uw zoon I.I.(...) voor, evenals documenten in verband met de invaliditeit en uitkering van uw zoon.

B. Motivering

Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z’n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

U verklaarde dat u uw land van herkomst verlaten heeft vanwege de medische problemen van uw zoon. Hij lijdt aan een ernstige ziekte, waarvoor hij in Bulgarije niet behandeld zou zijn. De dokters in uw land van herkomst zouden geen aandacht hebben gehad voor uw zoon en u vermoedt dat dit te maken heeft met jullie roma origine (CGVS p. 4-10). Bovendien moest u betalen voor de onderzoeken en operaties van uw zoon, terwijl deze normaal gratis moesten zijn op basis van de ziekteverzekering van uw zoon (CGVS p. 8-10). Daarnaast ondervond u zelf ook problemen vanwege uw roma origine, onder andere met de politie, en kon u geen werk vinden (CGVS p. 10-11).

Echter, uit een grondige analyse van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u er niet in slaagt enige gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. In uw asielrelaas kon geen aanwijzing van een ernstige

intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of fysieke integriteit, en van uw gezinsleden, door de Bulgaarse autoriteiten of door derden worden vastgesteld.

Uit uw verklaringen en die van uw partner A.D.(...), uw zoon I.I.(...) en zijn partner A.E.(...) blijkt dat jullie Bulgarije hebben verlaten, vanwege de ziekte van uw zoon I.(...). Jullie hopen voor hem in België alsnog een behandeling en genezing te kunnen vinden, omdat dit volgens jullie niet mogelijk was in Bulgarije. U kon echter niet goed duiden waarom jullie steeds werden doorgestuurd door de Bulgaarse dokters die werden geraadpleegd. U verklaarde dat er telkens een verschillende diagnose werd gesteld, waarna er geen behandeling werd voorzien. U vermoedde dat jullie roma origine aan de basis lag van het gebrek aan medische behandeling van uw zoon (CGVS p. 6-7). Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw zoon in Bulgarije geen toegang had tot medische zorgen. U legt immers een heel aantal medische documenten voor, die werden opgesteld in de periode december 2007 tot juli 2009 en die allemaal verwijzen naar onderzoeken, operaties en hospitalisaties die uw zoon onderging in deze periode. Bovendien werden deze handelingen verstrekt door verscheidene dokters uit verschillende ziekenhuizen in Bulgarije. Deze medische documenten wijzen allen op grondige onderzoeken, waaronder CT-scans en bloedonderzoeken. In één van deze documenten wordt overigens ook verwezen naar een behandeling met bestraling. Uit deze medische attesten blijkt dat uw zoon dus wel degelijk terecht kon bij én onderzocht werd door Bulgaarse dokters, in tegenstelling tot wat u verklaarde.

Bovendien kan er op basis van uw verklaringen niet worden vastgesteld dat de Bulgaarse dokters uw zoon niet zouden hebben willen behandelen. U gaf aan dat zij u niet voldoende uitleg boden en u telkens door hen werd weggestuurd. Zij stelden telkens een diagnose, maar boden geen behandeling aan en zeiden dat u zelf verder moest zoeken (CGVS p. 5-6). Ondanks een dergelijke behandeling en uw aanklacht, als zou uw zoon in Bulgarije geen medische zorgen krijgen vanwege zijn origine, heeft u dit nergens gemeld noch aangeklaagd. U heeft zich hierover zelfs niet geïnformeerd, noch advies of bijstand gezocht bij een sociale dienst of roma-organisatie. U heeft geen contact gezocht met een advocaat of persoon van aanzien in uw woonplaats; noch de pers erbij betrokken (CGVS p. 7-8). U kunt daarnaast niet aannemelijk maken waarom u dat niet heeft gedaan. Uw vrees dat door te klagen alles erger zou worden en dat het raadplegen van een advocaat te duur zou zijn en te veel tijd in beslag zou nemen, is niet afdoende. Dit geldt zeker, gezien uw zoon lijdt aan een ernstige, mogelijk zelfs dodelijke ziekte (CGVS p. 9-10). Ook uw partner en de partner van uw zoon hebben niets ondernomen om de door u verklaarde wantoestanden aan de kaak te stellen, zonder hiervoor een afdoende verklaring te bieden (CGVS A.D.(...) p. 5, CGVS A.E.(...) p. 5). Gezien de ernst van uw aantijgingen en de ernst van de ziekte van uw zoon kan er toch redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst verdere bijstand of advies - bij het bekomen van effectieve medische zorgen voor uw zoon- zocht in uw land van herkomst, alvorens deze te zoeken in België. U liet echter na dit te doen.

Eenzelfde vaststelling geldt voor uw verklaringen, dat u de Bulgaarse dokters geld moest betalen of schenkingen moest doen aan het ziekenhuis zodat uw zoon onderzocht en geopereerd zou worden. U en uw gezin gaven aan dat deze medische handelingen gratis moeten gebeuren, omdat uw zoon een ziekteverzekering heeft (CGVS p. 8-9, CGVS A.D.(...) p. 4-5). Desondanks werd u geld gevraagd, dat u effectief betaalde. Maar ook dit heeft u nergens gemeld of aangeklaagd, zo bleek uit uw verklaringen en die van uw gezinsleden (CGVS A.D.(...) p. 4-5, CGVS A.E.(...) p. 5). Ook hieraan moet zwaar getild worden, opnieuw gezien de ernst van de ziekte van uw zoon.

Hierbij aansluitend moet toch ook worden opgemerkt dat Bulgarije sinds 1 januari 2007 lid is van de Europese Unie. Er moest dus voldaan worden aan een aantal voorwaarden, alvorens te kunnen toetreden, waaronder de invoering van de rechtstaat en het garanderen en beschermen van de mensenrechten, burgerrechten en politieke rechten van de zijn onderdanen. Bijgevolg kan uw loutere bewering dat uw zoon geen medische zorgen kan krijgen vanwege zijn roma origine, zonder afdoend begin van bewijs, niet aannemelijk genoemd worden.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zoon, voor zover hij daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in Bulgarije, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de boordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de andere problemen waarvan uw melding maakte, met name discriminatie vanwege uw roma origine, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat u hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van maakte (gehoorverslag DVZ vraag 36). Bovendien blijkt duidelijk dat deze elementen geen directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Bulgarije. U gaf aan dat u twee keer geslagen werd door politie, voor de ingang van uw huis, maar dit gebeurde ongeveer vijf à zes jaar geleden. U vond geen werk en weet dit aan uw origine, maar ook dit vormde geen aanleiding voor uw vertrek uit Bulgarije, gezien u als sinds 1990 geen officieel werk meer had gedaan. U verklaarde verder ook dat u geen werkloosheidsuitkering kreeg, maar wist niet hoe dat kwam (CGVS p. 10).

Tenslotte gaf u nog aan dat u vreesde dat u bij een terugkeer problemen zou krijgen met de Bulgaarse ordediensten, hetzij bij het passeren van de grens, hetzij bij uw terugkeer in uw woonplaats. U vreesde dat zij u zouden slaan en zelfs doden, omdat u in het buitenland geweest was en daar mogelijks Bulgarije had zwart gemaakt (CGVS p. 10-11). Ook uw partner verwees hiernaar (CGVS A.D.(...) p. 7). U slaagt er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, gezien u uw vrees enkel baseert op een incident dat vele jaren geleden plaats vond. U had geen weet van recente gebeurtenissen van die aard en ook uw partner kon geen duidelijke verklaring geven waarom zoiets jullie te wachten zou staan in Bulgarije.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u en uw gezin betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart bevat enkel persoonlijke gegevens, die hier niet worden betwist. De documenten die betrekking hebben op uw kleindochter I.(...) verwijzen naar haar geboorte in België en haar erkenning door uw zoon I.I.(...). Wat betreft de documenten in verband met de invaliditeit en uitkering van uw zoon, moet worden vastgesteld dat deze werden opgesteld naar aanleiding van de ziekte van uw zoon. Gezien ze enkel verwijzen naar zijn tijdelijke invaliditeit en zijn aanvraag om op basis daarvan een uitkering te krijgen, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat betrokkene zoon I.I.(...) sinds 12 oktober 2009 gehospitaliseerd is en dit voor onbepaalde duur.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna verkort Conventie van Genève), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen in het verzoekschrift:

"Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpt verzoeker de volgende middelen tot nietigverklaring op:

Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

Doordat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelde dat er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan in hoofde van verzoeker of dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald

in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Terwijl op grond van bovenvermelde bepalingen een administratieve rechtshandeling enerzijds de feitelijke en juridische overwegingen die de beslissing ondersteunen, moet bevatten en anderzijds deze overwegingen afdoende moeten zijn om de genomen beslissing te schragen;

Zodat de bestreden beslissing de in de hierboven vermelde middelen aangehaalde wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen schendt.

Toepassing:

Ten onrechte weigerde het CGVS om de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

De asielaanvraag van verzoeker is gebaseerd op het feit dat zijn zoon geen medische zorgen kan krijgen vanwege zijn roma origine en op het feit dat hij in Bulgarije geen daadwerkelijke toegang heeft tot tewerkstelling en sociale uitkering, eveneens omwille van zijn Roma afkomst.

Bij een terugkeer naar Bulgarije vreest hij opnieuw het slachtoffer te zullen worden van discriminaties omwille van zijn afkomst.

De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die hij heeft gegeven, staat het vast dat in zijn hoofde hiertoe wel degelijk een reëel risico bestaat indien hij naar Bulgarije wordt teruggestuurd.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen hiervoor.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat de problemen van verzoeker onvoldoende ernstig zouden zijn om te kunnen weerhouden worden als vervolging zoals wordt bedoeld in de Conventie van Genève.

In tegenstelling tot het CGVS tracht te minimaliseren, zijn de problemen in het concrete geval van verzoeker wel degelijk ernstig.

In Bulgarije wordt verzoeker wegens zijn Roma afkomst door de autochtone bevolking als minderwaardig beschouwd en wordt hij niet erkend als lid van hun gemeenschap.

Voor verzoeker is het daarom onmogelijk om op normale manier in Bulgarije te leven.

Precies omwille van het probleem van discriminatie wordt verzoeker op alle niveaus van de samenleving, (sociaal, tewerkstelling, etc), op een andere manier bekeken en behandeld.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt — met name het feit dat zijn zoon ernstige medische problemen heeft waarvoor hij in Bulgarije onvoldoende behandeld werd omwille van zijn roma origine; dat verzoeker geen werk heeft in Bulgarije, gecombineerd met het feit dat hij geen sociale uitkering krijgt; dat verzoeker bovendien geld moest betalen aan de dokter of geld schenken aan het ziekenhuis om operaties en onderzoeken voor zijn zoon te kunnen regelen, terwijl dit normaal gratis moet zijn op basis van de ziekteverzekering van zijn zoon - is een verder verblijf in Bulgarije voor verzoeker onhoudbaar en uitzichtloos.

In voorliggend geval blijkt duidelijk dat de discriminatie van verzoeker omwille van zijn roma origine wel degelijk verregaande gevolgen inhoudt voor verzoeker en diens familie en dit terwijl zijn precare leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt wel degelijk dat zijn problemen in Bulgarije te wijten zijn aan zijn origine oftewel het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Verzoeker gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat hij niet meer kan terugkeren naar Bulgarije gezien hij daar geen daadwerkelijke toegang heeft tot de meest elementaire menselijke basisbehoeften.

Voor verzoeker is het duidelijk dat hij in Bulgarije opnieuw het slachtoffer zal worden van discriminatie.

De leefomstandigheden waarin verzoeker in Bulgarije verkeert, beantwoorden geenszins aan de menselijke waardigheid.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om te weigeren de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Bulgarije.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus bevatten de verklaringen van verzoeker voldoende en ernstige aanwijzingen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15/1 2/1 980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

“Art. 48/4. § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.»

Verzoekers asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

De door verzoeker verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Verzoeker is van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hem uitgewerkte argumenten tijdens zijn gehoor door het CGVS dd. 14 oktober 2009, kon het CGVS niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit."

Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte weigerde om de asielaanvraag in overweging te nemen. Verzoeker voert aan dat zijn asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat zijn zoon geen medische zorgen kan krijgen vanwege zijn Roma origine en op het feit dat hij in Bulgarije geen daadwerkelijke toegang heeft tot tewerkstelling en sociale uitkering, eveneens omwille van zijn Roma afkomst. Bij een terugkeer naar Bulgarije vreest hij opnieuw het slachtoffer te zullen worden van discriminaties omwille van zijn afkomst.

Verzoeker stelt dat zijn vrees wel degelijk gegrond is en dat in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beslist, zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen hiervoor bevatten. Verzoeker verklaart dat hij in Bulgarije wegens zijn Roma afkomst door de autochtone bevolking als minderwaardig beschouwd wordt en hij niet erkend wordt als lid van hun gemeenschap. Precies omwille van het probleem van discriminatie wordt hij op alle niveaus van de samenleving op een andere manier bekeken en behandeld. Verzoeker voert aan dat gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, een verder verblijf in Bulgarije onhoudbaar en uitzichtloos is. Hij wijst hiervoor op het feit dat zijn zoon ernstige medische problemen heeft waarvoor hij in Bulgarije omwille van zijn Roma origine onvoldoende behandeld werd, op het feit dat hij geen werk heeft, gecombineerd met het feit dat hij geen sociale uitkering krijgt, dat hij bovendien geld moet betalen aan de dokter of geld moet schenken aan het ziekenhuis om operaties en onderzoeken voor zijn zoon te kunnen regelen, terwijl dit normaal gratis moet zijn op basis van de ziekteverzekering van zijn zoon.

Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat zijn problemen in Bulgarije te wijten zijn aan zijn origine, oftewel het behoren tot een bepaalde sociale groep. Hij stelt voldoende elementen te hebben aangereikt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat hij niet meer kan terugkeren naar Bulgarije gezien hij daar geen daadwerkelijke toegang heeft tot de meest elementaire menselijke basisbehoeften. Bij een terugkeer zal hij opnieuw het slachtoffer worden van discriminatie. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, daar hij ten onrechte onvoldoende de problemen die verzoeker in Bulgarije ondervindt, heeft erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert voormeld artikel en geeft aan dat zijn asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet, met name de ernstige schade die bestaat uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst.

Tenslotte voert verzoeker aan dat het redelijkheidsbeginsel werd miskend door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gelet op de door hem uitgewerkte argumenten tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 14 oktober 2009, kon de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen besluit.

In de replieknota volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd is en op een gedetailleerde wijze uiteenzet waarom in hoofde van verzoeker de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker voert in hoofdzaak aan dat de Commissaris-generaal ten onrechte motiveert dat zijn problemen onvoldoende ernstig zouden zijn om te kunnen worden weerhouden als een vervolging zoals wordt bedoeld in de Conventie van Genève, aangezien het probleem van discriminatie en zijn persoonlijke en concrete situatie, met name de ernstig medische situatie van zijn zoon, geen werk hebben, geen sociale uitkering krijgen en het moeten betalen voor de medische behandeling ondanks de ziekteverzekering, wel degelijk beantwoordt aan de criteria opgenomen in de Conventie van Genève, daar hij behoort tot een sociale groep. Verzoeker voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van materiële motiveringsplicht, samen met de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de door verzoeker aangebrachte problemen aangaande het gebrek aan medische zorgen en geen daadwerkelijke toegang tot tewerkstelling en sociale uitkering, vanwege hun Roma origine, niet worden weerhouden in de zin van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De motieven luiden onder meer als volgt:

"Echter, uit een grondige analyse van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u er niet in slaagt enige gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. In uw asielrelaas kon geen aanwijzing van een ernstige intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of fysieke integriteit, en van uw gezinsleden, door de Bulgaarse autoriteiten of door derden worden vastgesteld.

Uit uw verklaringen en die van uw partner A.D.(...), uw zoon I.I.(...) en zijn partner A.E.(...) blijkt dat jullie Bulgarije hebben verlaten, vanwege de ziekte van uw zoon I.I.(...). Jullie hopen voor hem in België alsnog een behandeling en genezing te kunnen vinden, omdat dit volgens jullie niet mogelijk was in Bulgarije. U kon echter niet goed duiden waarom jullie steeds werden doorgestuurd door de Bulgaarse dokters die werden geraadpleegd. U verklaarde dat er telkens een verschillende diagnose werd gesteld, waarna er geen behandeling werd voorzien. U vermoedde dat jullie roma origine aan de basis lag van het gebrek aan medische behandeling van uw zoon (CGVS p. 6-7). Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw zoon in Bulgarije geen toegang had tot medische zorgen. U legt immers een heel aantal medische documenten voor, die werden opgesteld in de periode december 2007 tot juli 2009 en die allemaal verwijzen naar onderzoeken, operaties en hospitalisaties die uw zoon onderging in deze periode. Bovendien werden deze handelingen verstrekt door verscheidene dokters uit verschillende ziekenhuizen in Bulgarije. Deze medische documenten wijzen allen op grondige onderzoeken, waaronder CT-scans en bloedonderzoeken. In één van deze documenten wordt overigens ook verwezen naar een behandeling met bestraling. Uit deze medische attesten blijkt dat uw zoon dus wel degelijk terecht kon bij én onderzocht werd door Bulgaarse dokters, in tegenstelling tot wat u verklaarde.

Bovendien kan er op basis van uw verklaringen niet worden vastgesteld dat de Bulgaarse dokters uw zoon niet zouden hebben willen behandelen. U gaf aan dat zij u niet voldoende uitleg boden en u telkens door hen werd weggestuurd. Zij stelden telkens een diagnose, maar boden geen behandeling aan en zeiden dat u zelf verder moest zoeken (CGVS p. 5-6). Ondanks een dergelijke behandeling en uw aanklacht, als zou uw zoon in Bulgarije geen medische zorgen krijgen vanwege zijn origine, heeft u dit nergens gemeld noch aangeklaagd. U heeft zich hierover zelfs niet geïnformeerd, noch advies of bijstand gezocht bij een sociale dienst of roma-organisatie. U heeft geen contact gezocht met een advocaat of persoon van aanzien in uw woonplaats; noch de pers erbij betrokken (CGVS p. 7-8). U kunt daarnaast niet aannemelijk maken waarom u dat niet heeft gedaan. Uw vrees dat door te klagen alles erger zou worden en dat het raadplegen van een advocaat te duur zou zijn en te veel tijd in beslag zou nemen, is niet afdoende. Dit geldt zeker, gezien uw zoon lijdt aan een ernstige, mogelijk zelfs dodelijke ziekte (CGVS p. 9-10). Ook uw partner en de partner van uw zoon hebben niets ondernomen om de door u verklaarde wantoestanden aan de kaak te stellen, zonder hiervoor een afdoende verklaring te bieden (CGVS A.D.(...) p. 5, CGVS A.E.(...) p. 5). Gezien de ernst van uw aantijgingen en de ernst van de ziekte van uw zoon kan er toch redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst verdere bijstand of advies - bij het bekomen van effectieve medische zorgen voor uw zoon- zocht in uw land van herkomst, alvorens deze te zoeken in België. U liet echter na dit te doen.

Eenzelfde vaststelling geldt voor uw verklaringen, dat u de Bulgaarse dokters geld moest betalen of schenkingen moest doen aan het ziekenhuis zodat uw zoon onderzocht en geopereerd zou worden. U en uw gezin gaven aan dat deze medische handelingen gratis moeten gebeuren, omdat uw zoon een ziekteverzekering heeft (CGVS p. 8-9, CGVS A.D.(...) p. 4-5). Desondanks werd u geld gevraagd, dat u effectief betaalde. Maar ook dit heeft u nergens gemeld of aangeklaagd, zo bleek uit uw verklaringen en die van uw gezinsleden (CGVS A.D.(...) p. 4-5, CGVS A.E.(...) p. 5). Ook hieraan moet zwaar getild worden, opnieuw gezien de ernst van de ziekte van uw zoon.

Hierbij aansluitend moet toch ook worden opgemerkt dat Bulgarije sinds 1 januari 2007 lid is van de Europese Unie. Er moest dus voldaan worden aan een aantal voorwaarden, alvorens te kunnen toetreden, waaronder de invoering van de rechtstaat en het garanderen en beschermen van de mensenrechten, burgerrechten en politieke rechten van de zijn onderdanen. Bijgevolg kan uw loutere bewering dat uw zoon geen medische zorgen kan krijgen vanwege zijn roma origine, zonder afdoend begin van bewijs, niet aannemelijk genoemd worden.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zoon, voor zover hij daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in Bulgarije, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de boordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de andere problemen waarvan uw melding maakte, met name discriminatie vanwege uw roma origine, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat u hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van maakte (gehoorverslag DVZ vraag 36). Bovendien blijkt duidelijk dat deze elementen geen directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Bulgarije. U gaf aan

dat u twee keer geslagen werd door politie, voor de ingang van uw huis, maar dit gebeurde ongeveer vijf à zes jaar geleden. U vond geen werk en weet dit aan uw origine, maar ook dit vormde geen aanleiding voor uw vertrek uit Bulgarije, gezien u als sinds 1990 geen officieel werk meer had gedaan. U verklaarde verder ook dat u geen werkloosheidsuitkering kreeg, maar wist niet hoe dat kwam (CGVS p. 10).

Tenslotte gaf u nog aan dat u vreesde dat u bij een terugkeer problemen zou krijgen met de Bulgaarse ordediensten, hetzij bij het passeren van de grens, hetzij bij uw terugkeer in uw woonplaats. U vreesde dat zij u zouden slaan en zelfs doden, omdat u in het buitenland geweest was en daar mogelijks Bulgarije had zwart gemaakt (CGVS p. 10-11). Ook uw partner verwees hiernaar (CGVS A.D.(...) p. 7). U slaagt er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, gezien u uw vrees enkel baseert op een incident dat vele jaren geleden plaats vond. U had geen weet van recente gebeurtenissen van die aard en ook uw partner kon geen duidelijke verklaring geven waarom zoiets jullie te wachten zou staan in Bulgarije. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u en uw gezin betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoeker weerlegt in zijn verzoekschrift deze motieven niet. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een loutere herhaling van zijn verklaring en stelt duidelijk dat hij het niet eens is met de besluitvorming van de bestreden beslissing, doch hiermee weerlegt noch ontkracht hij de motieven. Verzoeker vraagt aldus een nieuwe beoordeling van de feiten.

Zo weerlegt verzoeker nergens de motieven dat zijn zoon wel werd onderzocht en dat uit de door hem neergelegde medische documenten blijkt dat deze handelingen verstrekt werden door verscheidene dokters en dat deze medische documenten wijzen op grondige onderzoeken evenals dat ze verwijzen naar een behandeling met bestraling. Evenmin weerlegt verzoeker de motieven dat hij nooit een klacht heeft ingediend of stappen heeft ondernomen in Bulgarije tegen de door hem beweerde slechte behandeling van zijn zoon, met name dat er enkel een diagnose werd gesteld, doch dat er geen behandeling werd geboden. Noch weerlegt hij het motief dat hij geen stappen heeft ondernomen tegen het feit dat hij geld zou hebben moeten betalen voor de onderzoeken en operaties van zijn zoon, ondanks de ziekteverzekering van zijn zoon. Aangaande de discriminatie vanwege verzoekers Roma origine, motiveert de bestreden beslissing in hoofdzaak dat deze elementen geen directe aanleiding vormden voor het vertrek uit Bulgarije. Ook aangaande de problemen die verzoeker verklaart te zullen ondervinden bij een eventuele terugkeer, weerlegt verzoeker op geen enkele wijze de motieven dat deze vrees enkel gebaseerd is op een incident van vele jaren geleden.

Verzoeker beperkt zich telkens tot een loutere herhaling van zijn verklaringen en de stelling dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken onterecht minimaliseert. Verzoeker maakt op deze wijze niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze is genomen of een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Een verder onderzoek van het middel zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt slechts wordt geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking van het middel hierboven en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

In de mate waarin verzoeker eveneens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het

geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Aan artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie dient directe werking te worden ontzegd. Bijgevolg kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze bepaling niet dienstig inroepen (RvS 14 juli 2004, nr. 133.917).

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN